

Тотю съ разхвърлени дрехи лежалъ спокойно на края на гората и мислѣлъ различни планове. Щомъ забѣлѣзалъ прѣдателството, хваналъ орѹжието си, но било късно—отъ всички страни билъ заграденъ. Той грѣмналъ нѣколко пѣти и се опиталъ да изкочи отъ примката, но неприятелскитѣ куршуми отнели живота му.

Едва слѣдъ пладнѣ заптиитѣ успѣли да се приближатъ до мъртвеца—тѣ се страхували да не би да се е прѣсторилъ на мъртавъ. Отсекли главата му и я набили на дълъгъ пѣртъ. Цѣлата община оплакала обичния си Тотя.

Бащата едва здържалъ сълзитѣ си прѣдъ геройската глава на милия си синъ. Той далъ нѣколко наполеона — *бакшиши* — на турцитѣ и се спасилъ. Тѣй загина единъ отличенъ български борецъ отъ братска рѣжа.

Обичамъ те, родино

Обичамъ те, родино мила,
Обичамъ те, о земенъ рай :
Земята, що ме е родила,
Свещенъ за мене е тя край.

Къмъ гдѣто азъ и да отида,
Въ земя далечна, въ други кѣтъ,
За мене моята родина
Най-скѣпа е тя всѣкой пѣтъ !

Родина ! — име сладко мило !
Родина ! — пѣрви мой животъ !
Родина ! — ахъ, туй име мило,
Ще помня ази чакъ до в' гробъ !

Ив. Боневъ